

DIEP VANBINNEN EEN HELD

Eerder verscheen in deze reeks

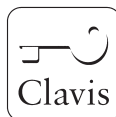
Emma en Bighoorntje. Eenhoorn zijn is kinderspel

Anna Böhm

Met illustraties van Susanne Göhlich

VERTAALD DOOR INGRID VANDEKERCKHOVE

Anna Böhm

Emma en Bighoorntje. Diep vanbinnen een held

© 2018 Verlag Friedrich Oetinger GmbH, Hamburg

© 2021 voor het Nederlandse taalgebied:

Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Illustraties: Susanne Göhlich

Vertaling uit het Duits: Ingrid Vandekerckhove

Oorspronkelijke titel: *Emmi und Einschwein. Im Herzen ein Held!*

Oorspronkelijke uitgever: Verlag Friedrich Oetinger GmbH, Hamburg

Trefw.: jezelf zijn, fabeldieren, fantasie

NUR 282

ISBN 978 90 448 4076 6

D/2021/4124/021

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

INHOUD

- Een hoofdstuk vol blubberklodder 7
- Een hoofdstuk vol chantage 17
- Een hoofdstuk vol mosterd 24
- Een hoofdstuk vol hoop en weinig tijd 31
- In dit hoofdstuk wordt het luid en grappig 38
- Het hoofdstuk met de buitenkant 51
- Dit hoofdstuk speelt zich in de gymzaal af 60
- Door dit hoofdstuk waart een spook 70
- In dit hoofdstuk wordt opa geraakt 80
- Dit hoofdstuk doet een huis schudden 88
- In dit hoofdstuk loopt er van alles mis en knalt de deur dicht 95
- Een hoofdstuk met mislukte taartjes 103
- Het hoofdstuk met de binnenkant 111
- Een belangrijk hoofdstuk over echt spuwen 121
- Een hoofdstuk vol taarten- en varkentjesgesjoemel 129
- Jammer genoeg een hoofdstuk met twee neppe teddyberen 140
- In dit hoofdstuk doemt een boosdoener op 147
- Een hoofdstuk met een handige familieruzie 155
- Een hoofdstuk over waarheid in het schuurtje 159
- Een hoofdstuk dat niet eerlijk is 171
- Dit hoofdstuk eindigt met een wondermooie bladzijde
 uit een boek 181

Een hoofdstuk vol ááááh-hanen 195
Nog een hoofdstuk vol blubberklodder 204
Een hoofdstuk met een knaller 215
In dit hoofdstuk kiept de bank om 224
Nog een laatste hoofdstukje, in een opwelling 234
Wormentaartjes 239

EEN HOOFDSTUK VOL BLUBBERKLODDER

Emma droeg een witte schort en was over het dolle heen. Hopelijk ging alles goed! Tenminste deze ene keer. Bighoorntje stond naast haar. Zoals altijd droeg hij zijn gele lievelingssalopette en nu had Emma hem een kleine koksmuts opgezet. Ze had ook de eettafel gedekt, met het fijne witte tafellaken en het goede bestek.

De drie gasten zaten vol spanning aan tafel te wachten: Siebe, Maaïke en Mats. Siebe en Mats hadden bonte stropdassen van papa omgedaan. Maaïke droeg een grote zonnehoed van mama.

‘Welkom in het wensrestaurant!’ zei Emma en haar hartje klopte hevig.

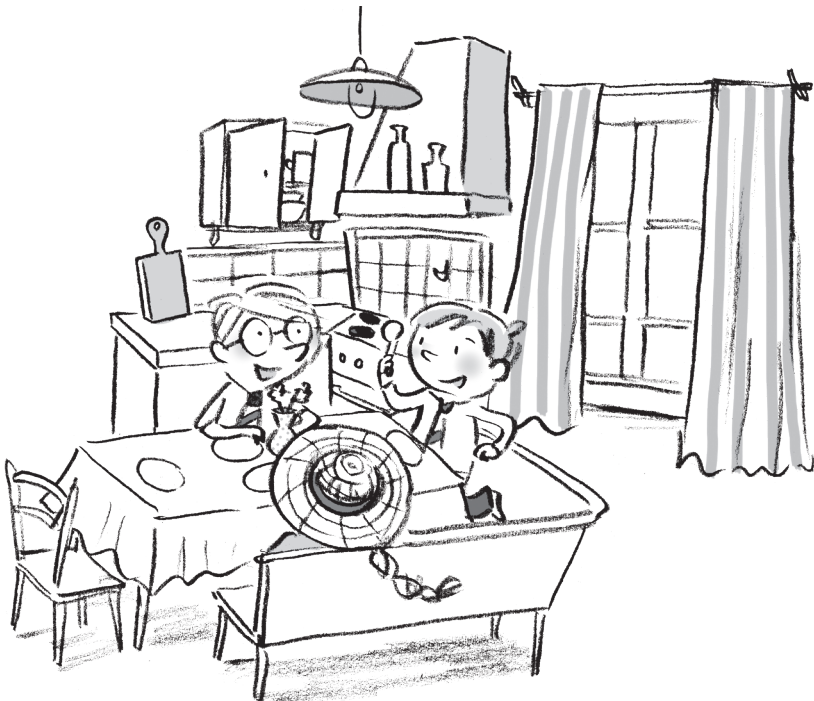
‘Het heerlijkste restaurant van de hele wereld!’ riep Bighoorntje. Het kleine roze varkentje had de culinaire toverkunst onder de knie. Dat betekende niets

anders dan dat hij met zijn gouden hoorn eten kon toveren.

Allebei oefenden ze al dagenlang voor hun wensrestaurant. Maar eerlijkheidshalve moet gezegd dat het niet altijd op rolletjes liep tijdens hun oefensessies. Nooit, eigenlijk. Daarom had Emma haar varkentje op het hart gedrukt dat hij vandaag nog meer dan ooit zijn best moest doen. Bighoorntje was hierdoor veel zenuwachtiger dan anders.

Hongerig sloeg Siebe met zijn bestek op de tafel. Mats schommelde heen en weer, grijsde en duwde per ongeluk de vaas met bloemen om.

De kinderen hadden het hele huis voor zich alleen. Het was maandagmiddag en daarom waren papa en zijn draak naar het fabelvoetbal. Draak Henk behoorde tot de soort van de blauwe drakelingen, wat een vrij grote drakensoort is. Dat maakte hem de beste keeper van de streek, maar in al zijn enthousiasme liet hij de bal soms in vlammen opgaan.

Mama was er ook niet. Ze werkte als politieagent en kwam vaak laat thuis. Haar fabeldier, de dubbel gevoelige bloemenmus Pieps, kon door muren heen kijken, en dat was bij de politie een zeer nuttige eigenschap. Bovendien strooide Pieps bloemen terwijl hij vloog, maar die vaardigheid kon hij bij de politie maar zelden demonstreren.

‘Ik heb honger,’ zei Maaïke, en bij wijze van bevestiging rommelde haar maag. Ze was veertien en had eigenlijk voortdurend honger, zelfs onmiddellijk na het eten. Haar fabeldier, de klinkende wildkat Mexi, lag wat op de bank te luieren en speelde gitaar.

‘De jongste begint,’ zei Bighoorntje en hij keek Siebe aan.

‘Griesmeelpap,’ riep de kleine Siebe.

Hij was de enige van de familie Brix die nog geen eigen fabeldier had. In plaats daarvan sleepte hij overal een knuffelkabouter mee naartoe, die hij Fips noemde. ‘Fips wil ook griesmeelpap. Met heel veel suiker.’

‘Griesmeelpap is kinderspel,’ zei Bighoorntje en hij keek Emma grijnzend aan.

‘Concentreer je,’ zei Emma.

‘Dat doe ik toch. Heel hard. Zie je, Emmalietje?’ Het varkentje glimlachte nog steeds.

‘Misschien kun je maar beter je ogen dichtdoen,’ stelde Emma voor. ‘Dan kun je je beter concentreren.’

‘Goed idee,’ zei Bighoorntje en hij sloot zijn ogen. Toen opende hij ze weer. ‘Wat voor pap moest ik ook alweer maken?’ vroeg hij.

‘Vooruit! Ik heb honger,’ zei Maaïke ongeduldig.

‘Griesmeelpap!’ riep Siebe en hij lachte.

De gouden hoorn van Bighoorntje begon te gloeien. Het werd stil aan tafel. Iedereen staarde naar Siebes lege bord. Emma kruiste haar vingers voor Bighoorntje.

Griesmeelpap, ja, die toverde Bighoorntje inderdaad en er lag zelfs een framboos bovenop. Jammer genoeg lag de pap niet in Siebes bord, maar op zijn hoofd. Siebe lachte en wilde net de pap van zijn haar lepelen toen Maaïke hem bij zijn arm pakte en hem mee naar de badkamer nam. Emma hoorde dat haar kleine broer in de douche werd schoongesproeid.

Het varkentje zag er tevreden uit. ‘Griesmeelpap!’ zei hij.

‘Maar toch niet op Siebes hoofd!’ zei Emma. ‘Het moest op zijn bord.’

‘Emmalietje, dat kan ik allemaal niet onthouden. Griesmeelpap. Siebe. Bord. Dat is een beetje veel voor mijn koppie.’

‘Dat zijn drie dingen,’ zei Emma streng.

‘Daar heb je een punt,’ stelde Bighoorntje vast. ‘Nu is Mats aan de beurt.’

Mats en Emma zaten in dezelfde klas en als lunch hadden ze allebei tot brij gekookte pasta moeten eten. Nu lustte Mats wel wat lekkers en hij wilde heel graag een bord vol frietjes.

‘Ketchup of mayonaise?’ vroeg Bighoorntje. Hij had duidelijk kennis van zaken.

‘Ketchup.’

‘Deze keer moet je je echt goed concentreren,’ zei Emma. ‘Doe je ogen dicht en denk aan frietjes. Op het bord van Mats.’

Bighoorntje knikte en sloot zijn ogen. Zijn hoorn begon te gloeien en even later rees er midden op het bord van Mats een berg frietjes op.

Mats klapte in zijn handen. Mexi, de wildkat, kwam aangeslenterd vanaf de bank. Nog meer frietjes. De berg werd alsmaar hoger. Hij groeide en groeide. De frietjes vielen van het bord, en de ketchup spetterde op het tafellaken.

‘Je mag stoppen,’ zei Emma.

Maar Bighoorntje hoorde haar niet. Hij hield zijn ogen gesloten en concentreerde zich uit alle macht.

De frietjes floepten uit het bord en vlogen over de tafel alle richtingen uit. Siebe rende met zijn natte haren door de kamer, ging overgelukkig onder de tafel liggen en liet zich overspoelen door – zoals hij het zelf noemde – een regen van frietjes met ketchup. Maaike keek nors. Ze sleepte Siebe mee naar de badkamer en Emma hoorde hoe hij onder luid protest opnieuw schoongesproeid werd onder de douche.

Ondertussen schudden Mats en Emma Bighoorntje door elkaar, zodat hij eindelijk zou stoppen met frietjes te toveren.

‘Deze keer heb ik me extra goed geconcentreerd,’ zei hij trots.

Emma knikte misnoegd. Zo had ze zich haar wensrestaurant niet voorgesteld! Diep vanbinnen was ze een beetje boos op Bighoorntje. Toch zei ze niets, want ze zag hoe trots hij was.

In plaats daarvan haalde ze een bezem en veegde de frietjes onder de tafel. Als papa en draak Henk straks naar huis kwamen, zou Henk maar al te blij zijn met zo’n berg frietjes, want hij was een draak met een gezonde eetlust. Terwijl Emma de vloer veegde, bedacht ze dat zij en Bighoorntje nog veel zouden moeten oefenen.

Maaike ging aan tafel zitten en zei dat Bighoorntje met een een fatsoenlijke maaltijd moest toveren.

‘Om het even wat?’ vroeg Bighoorntje.

‘Ja, om het even wat. Zolang het maar veel en lekker is.’

‘En gezond!’ zei Mexi de wildkat.

Maaike haalde haar schouders op. ‘Dat is goed voor mij. Veel, lekker én gezond.’

‘Ha!’ Bighoorntje hield zijn voorpoot in de lucht. ‘Dat kan ik.’

Emma had zo haar twijfels. ‘Wat ben je van plan?’ vroeg ze. Maar Bighoorntje vond dat ze zich moest laten verrassen. ‘Allemaal aan tafel, alsjeblieft.’ Hij maakte een kleine buiging en zette zijn koksmuts recht.

De vier kinderen gingen weer zitten.

De hoorn begon te gloeien.

Bam! Een reusachtige berg glibberige, regenboogkleurige smurrie landde midden op de eettafel. Daarna viel er nog glinsterende hagel op neer. Bighoorntje zuchtte gelukzalig. ‘Alsjeblieft, Maaike, hier heb je de heerlijkste blubberklodder van de wereld, vers uitgevonden op tafel.’

Iedereen keek verbijsterd naar de vieze brij, die Bighoorntje ‘blubberklodder’ had genoemd. Plots werd de stilte door een luid pletsend geluid verbroken, toen grote kwakken van de smurrie op de vloer neerpetsten. En op de berg frietjes.

Bighoorntje keek trots rond. ‘Je kunt ervan eten of drinken, het smaakt heerlijk en het is gezond.’ Als bewijs slurpte hij een beetje blubberklodder van de grond op.

Siebe begon in de brij te lepelen en verkondigde dat die inderdaad lekker was en dat elke kleur anders smaakte. Rood was in elk geval aardbei. Geel citroen, vond hij. Hij schepte zijn bord vol.

Bighoorntje wilde net laten zien dat je ook kon glijden over de blubberklodder, toen er aan de deur werd gebeld. Emma kromp ineen. Je kon met recht en reden zeggen dat het niet bepaald het goede moment was om bezoek te ontvangen.

‘Weg daarmee, weg van de tafel!’ piepte Maaïke.

Zenuwachtig wilden Emma en Mats de slijmerige smurrie vastpakken, maar dat lukte niet. Dus nam Emma snel

het tafellaken bij twee hoeken beet en Mats hield de andere beide punten vast. Voorzichtig tilden ze het tafellaken op.

Bighoorntje kwam naar hen toe gelopen om te helpen. Emma struikelde over zijn voeten en liet het tafellaken los. Blubberklodder overal! Op de vloer. Op Bighoorntje. Op Emma. Op hun kleren. Maaike zuchtte geërgerd en haalde een emmer en een paar dweilen.

‘Een etentje met de familie is toch altijd gezellig,’ zei Mexi brutaal. Daarop maakte de wildkat een selfie met de blubberklodder en haar familie die in de problemen zat.

Emma likte de smurrie van haar hand. Siebe had gelijk, dat spul smaakte echt goed.

Er werd opnieuw aan de deur gebeld. Maaike zei dat ze maar beter niet open konden doen, maar Siebe was al naar de hal gelopen en rukte de voordeur open. ‘We willen geen bezoek op dit moment,’ brulde hij in de hal.

Emma hoorde een bazige meisjesstem zeggen dat haar dat geen moer kon schelen.

‘Kijk uit. Hier staat blubberklodder op het menu,’ waarschuwde Siebe.

‘Ook dat maakt me helemaal niets uit.’

Toen verscheen er een meisje uit Emma’s klas om de

hoek. Het was Louise, blond en mooi als altijd. Plots voelde Emma zich een beetje dom in haar schort. Ze keek naar Bighoorntje. Zijn koksmuts zat vol blubberklodder in alle kleuren van de regenboog. Ze vermoedde dat dit bezoek niet veel goeds beloofde.

‘Zo, Emma, nu wil ik jou eens wat zeggen ...’ snauwde Louise met een woedend gezicht.

‘Blijf staan waar je bent!’ riep Mats nog.

‘Ik moet Emma spreken. Meteen!’ Met grote passen liep Louise de woonkamer in. En ze gleed uit over de blubberklodder. Ze piepte als een gele badeend toen ze in de smurrie neerplofte.

